

modsatning til udstedelsesstaten – ikke underlagt en forpligtelse i rammeafgørelsen til at tage hensyn til domfældtes mening. Fuldbyrdsesstaten skal dog underrette den domfældte om anmodningen fra udstedelsesstaten, hvis den domfældte befinder sig i fuldbyrdsesstaten.

Det forudsættes, at Justitsministeriet inddrager den domfældtes bemærkninger til udstedelsesstatens anmodning om fuldbyrdselse, inden der træffes afgørelse. Hvis den domfældte befinder sig her i landet, er det Justitsministeriets opfattelse, at den domfældte bør have lejlighed til at komme med bemærkninger til anmodningen, inden Justitsministeriet træffer afgørelse.

Udgangspunktet efter forslaget til rammeafgørelse er, at en dom om fængselsstraf eller anden frihedsberøvende foranstaltning, der er afsagt i udstedelsesstaten, skal anerkendes og fuldbyrdes i fuldbyrdsesstaten, uden at den idømte sanktion skal omsættes til sanktionsniveauet efter fuldbyrdsesstatens lovgivning. Hvis den idømte sanktions varighed overstiger den maksimale straf efter dansk lovgivning for en tilsvarende strafbar handling, vil sanktionens varighed dog skulle nedsættes til den maksimale straf for en tilsvarende strafbar handling efter dansk lovgivning efter den foreslåede bestemmelse i § 29 b, stk. 2. Hvis den idømte sanktion på grund af sin art ikke er forenelig med sanktionerne efter dansk lovgivning for tilsvarende strafbare handlinger, vil sanktionen skulle tilpasses til en lignende sanktion, der ville kunne anvendes for en tilsvarende strafbar handling her i landet, jf. den foreslåede bestemmelse i § 29 b, stk. 3.

En afgørelse om, at den idømte sanktion kan fuldbyrdes her i landet vil således forudsætte en vurdering af, hvilken straffebestemmelse i dansk lovgivning der kriminaliserer en handling her i landet svarende til den, som den idømte sanktion vedrører, og i det omfang straffebestemmelsen indeholder flere strafferammer, tillige hvilken strafferamme der ville finde anvendelse. En tilpasning efter § 29 b, stk. 3, forudsætter endvidere en vurdering af, hvilke retsfølger der efter dansk straffelovgivning ville kunne anvendes i en tilsvarende straffesag her i landet. Disse vurderinger bør efter Justitsministeriets opfattelse foretages af domstolene, og det foreslås derfor, at afgørelser om fuldbyrdselse af fængselsstraf eller anden frihedsberøvende foranstaltning træffes ved dom, jf. den foreslåede bestemmelse i § 54, stk. 2, i loven, jf. lovforslagets § 1, nr. 24.

Justitsministeriet foreslår således i lovforslaget, at domstolene og anklagemyndigheden, det vil sige politidirektørerne, statsadvokaterne, Rigsadvokaten og Justitsministeriet, udpeges som de kompetente myn-

digheder i Danmark for så vidt angår fuldbyrdselse af afgørelser om fængselsstraf og andre frihedsberøvende foranstaltninger. Justitsministeriet har til hensigt at underrette Rådets Generalsekretariat herom.

Den frist for sagens behandling, som er foreskrevet ifølge forslaget til rammeafgørelsen, foreslås indsat i § 54 som stk. 3. Fristen vil omfatte både Justitsministeriets, anklagemyndighedens og domstolenes behandling af sagen.

Det foreslås, at Justitsministeriet drager omsorg for, at sagen overdrages til anklagemyndigheden med henblik på indbringelse for byretten på det sted, hvor den domfældte bor. Hvis den domfældte ikke bor her i landet, bestemmer Justitsministeriet, hvilken byret der skal behandle sagen, jf. den foreslåede bestemmelse i § 54 a, stk. 1, jf. lovforslagets § 1, nr. 25.

Efter Justitsministeriets opfattelse bør disse sager om overførsel af domfældte så vidt muligt behandles efter retsplejelovens regler om straffesagers behandling, men sagerne adskiller sig fra almindelige straffesager på en række væsentlige punkter, hvor det er nødvendigt eller hensigtsmæssigt at fastsætte særlige regler om sagernes behandling.

Da sagerne ikke vil omfatte spørgsmål om den domfældtes skyld, og da den vurdering, som domstolen vil skulle foretage, navnlig omhandler den juridiske subsumtion, er det Justitsministeriets opfattelse, at sagerne kan behandles uden udfærdigelse af anklageskrift og uden medvirken af lægmænd.

Opholder den domfældte sig her i landet, bør indkaldelsen forkyndes på samme måde, som ved indkaldelse af tiltalte til hovedforhandling i 1. instans i almindelige straffesager. Efter retsplejelovens § 844, stk. 2, sørger anklagemyndigheden for forkyndelse af indkaldelse med oplysning om tid og sted med mindst 4 dages varsel.

Hvis den domfældte opholder sig i udstedelsesstaten, bør den domfældte også så vidt muligt underrettes om tidspunktet for sagens behandling i retten, uanset om den domfældte vil have praktisk mulighed for at være til stede under sagens behandling i retten. Indkaldelsen må antages at kunne ske via de kompetente myndigheder i udstedelsesstaten, hvis domfældte er frihedsberøvet i udstedelsesstaten. Et krav om forkyndelse af indkaldelsen i udstedelsesstaten vil derimod næppe være i overensstemmelse med rammeafgørelsen om overførsel af domfældte, der netop tilsigter at forenkle og afkorte procedurerne for overførelser. Efter rammeafgørelsen skal udstedelsesstaten således have orienteret den domfældte om anmodningen om fuldbyrdselse her i landet, allerede inden anmodningen